

Juhuhu! Veseli december je tu in mi smo že z mislimi pri praznikih.

Prav poseben praznik pa je naša šola imela 29. novembra. Potekala je 10. tradicionalna dobrodelna prireditev, letos z naslovom Od šole začete do vate. Dobrodelni prireditvi, s katero zbiramo sredstva za Šolski sklad, je bil posvečen cel november. Pripravljali smo točke za nastop in pri tehniških dneh izdelke za bazar. Letos so poleg sedanjih učencev nastopali še bivši učenci naše šole, ki še naprej razvijajo svoje talente. Vsi smo uživali ob njihovih nastopih.

Doletela pa nas je prav posebna čast. S svojim obiskom nas je počastil predsednik države Borut Pahor in nas tudi nagovoril. Tega ne bomo nikoli pozabili.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

HEIDI – gledališka predstava

V torek, 19. 11. 2019, smo si učenci četrtega, petega in šestega razreda v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju ogledali predstavo Heidi.

Predstava je bila odlično odigrana. Govorila je o prijateljstvu, povezovanju z naravo, pogumu in predvsem o vezeh v družini. Igranje je popestrilo petje ob spremljavi različnih instrumentov. Vmes smo se večkrat zasmeli, saj je bilo na trenutke komično in zabavno. Predstava nam je polepšala dan, poleg tega pa nam je dala misliti, kako pomembno je imeti družino in jo seveda tudi ceniti.

Žana Praunseis, 6. b

Foto: SLG Celje

Predstava Heidi mi je bila zelo všeč. Govori o prijateljstvu in o tem, da ni pomembno, če padeš, pomembno je, da se pobereš. Prijateljev ne moremo imeti samo zase. Igralci so imeli zelo lepe kostume, a tudi malo starinske. Zelo lepo so peli in igrali na glasbila, kot so kitara, citre, žaga, ukulele, piščal, vmes tudi na činele, orglice ... Predstavo so po mojem mnenju dobro odigrali. Všeč mi je bilo, ker so, medtem ko so nekateri peli, zadaj v koči zamenjali sceno. Zelo dobro so oponašali živali in dobro predstavili vožnjo vlaka.

Tina Marolt, 6. a

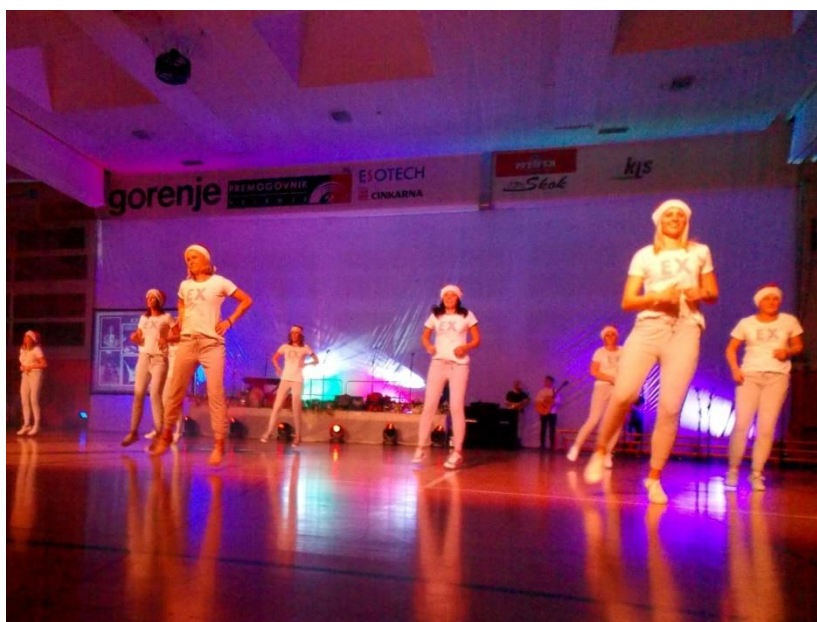
Predstava Heidi mi je bila všeč, saj so veliko peli in nas tudi velikokrat nasmejali. Najbolj mi je bila všeč Heidi, saj je bila zelo živahna deklica, ki ni hotela ubogati pravil, ko se je preselila v mesto. Všeč pa mi je tudi, kako so v zgodbo dodali veliko glasbe in tudi nekaj inštrumentov, ki jih ne vidiš vsak dan.

Kaja Cajner, 6. a

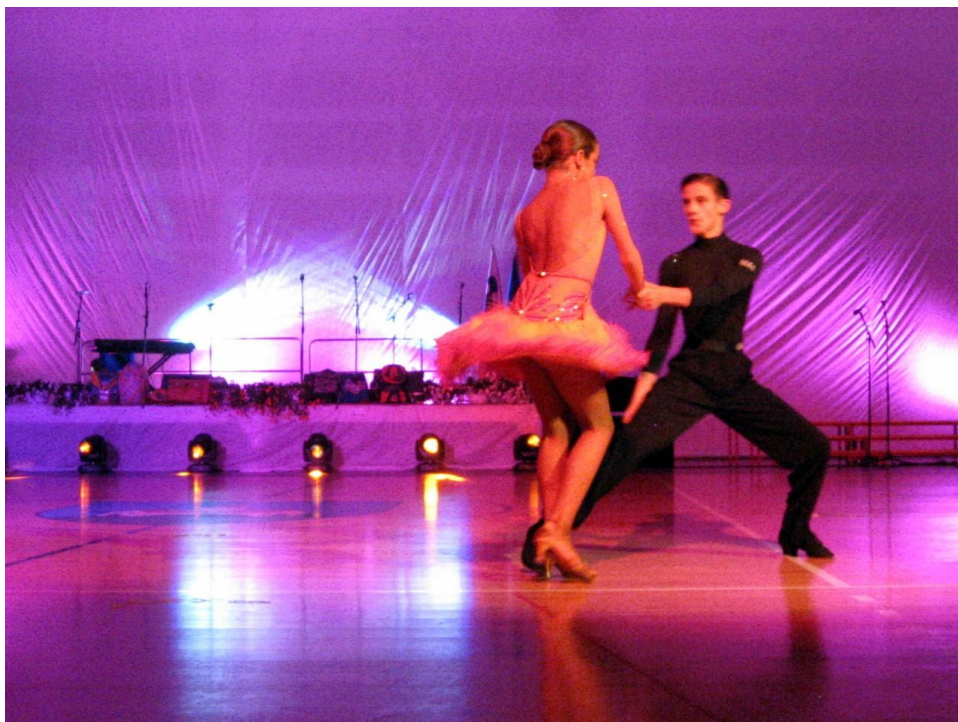
DOBRODELNA PRIREDITEV OD ŠOLE ZAČETE DO VALETE

29. november 2019 je bil za našo šolo prav poseben in svečan dan. Že 10. leto zapored je potekala dobrodelna prireditev, s katero zbiramo sredstva za Šolski sklad, letos pod naslovom Od šole začete do valeta. Nastopilo je vseh 392 učencev, pridružilo pa se nam je tudi nekaj bivših učencev, ki še naprej razvijajo svoje talente. Navdušili so nas s svojimi nastopi. Doletela pa nas je prav posebna čast. Ponosni smo, da je prireditev obiskal predsednik države Borut Pahor in nam na začetku namenil nekaj besed.

V prvem delu prireditve so nastopili bivši učenci, ki se še vedno glasbeno ali plesno udeležujejo. Manjkala pa ni niti gledališka uprizoritev. Prireditev je otvorilo Gledališče Mozirsko v sodelovanju s KD Lepa Njiva. Na hudomušen način so prikazali svoje spomine na prvi šolski dan, šolo v naravi in valeta. Prvo glasbeno točko so izvedli Pvaninski abuhi s pesmijo Tvoj junak. Za njimi je zapela Iza Leskovšek, ki s pianistom Jakobom Zlatinškom sestavlja duet Younite, predstavila pa sta pesem Junija. Svojo pesem Le ti to znaš je zapela Sara Lamprečnik, Veronika Steiner pa je s svojo zasedbo Parvani Violet zapela pesem Ne bodi kot drugi. Nastopila je še glasbena zasedba bivših učencev naše šole, ki so še danes dejavni v Glasbeni šoli Nazarje, s pesmijo Savinjska dolina. Plesne nastope pa sta otvorila Manca Zaluberšek in Anže Finkšt, ki sta še nedolgo nazaj bila stalnica naših prireditev. Z izraznim plesom nam je popestrila večer Tjaša Šuligoj. Nekaj naših mam pa se je predstavilo v plesni skupini Ex migice.

V drugem delu prireditve pa smo nastopili še sedanji učenci Osnovne šole Mozirje. Najprej so učenci prve triade zaplesali na pesem iz animiranega filma Moana. S pesmijo so se predstavili tudi vsi trije naši pevski zbori. Skupina učencev je na zvočne cevi zaigrala pesem Tetris, Aleksander Stenšak in Lan Ujčič Vrhovnik sta nastopila v duetu trobent. Učenci tretje triade so plesali na pesmi Queenov, Kaja Dekić pa je s soplesalcem Jakom Bračkom zaplesala sambo in angleški valček.

Učenci druge triade pa so konec popestrili s koreografijo na pesem Huda ura rock nažiga. Za vse plesne koreografije je poskrbela Mojca Štancar.

Kot vsako leto je obiskovalce po prireditvi čakal sejem drobnih daril in dobrot. Kljub temu da smo izdelke zanj izdelovali cel mesec, pri tem nam je pomagal tudi Aktiv kmečkih žena Šmihel, so bili izdelki hitro razprodani.

Zala Paulina Brišnik, 8. a

Sejem drobnih daril in dobrot

Vsi učenci in učitelji smo sodelovali pri pripravi drobnih daril in dobrot, ki smo jih po dobrodelni prireditvi prodajali na stojnicah v telovadnici.

Učenci 7. a smo za prodajo na sejmu izdelali čokolado, vrečke s sivko in glinene izdelke, ki smo jih izdelovali na naravoslovnem dnevu. Sivko smo prinesli od doma, nato pa smo jo v šoli narezali in zapakirali v majhne vrečke. Lahko jo uporabljamo za odganjanje moljev in odišavljenje prostorov. Naredili smo tudi dve vrsti domače čokolade, in sicer navadno ter z oreščki. Pri tem nam je pomagala učiteljica Nežika, ki je čokolado že prej skuhala doma. S tem nam je prihranila veliko časa, saj smo čokolado potem v šoli samo še zapakirali.

Tjaša Veber, 7. a

Šestošolci smo delali rezance. Razdelili smo se v tri skupine, ena je šla v Podružnično šolo Šmihel, drugi dve pa sta ostali v Mozirju. Najprej smo dobili testo in ga narezali na koščke ter ga večkrat potisnili skozi stiskalnico, da je bilo čim tanjšje. Nato smo počakali, da se je testo posušilo in ga narezali na tanke trakove. Rezance smo potem raztrosili po mizi, da so se posušili.

Kaja Cajner, 6. a

Šestošolci smo pripravili tudi frutabele, ovsene kosmiče z oreščki in suhim sadjem ter maso za piškote, s katero smo napolnili kozarčke, ki smo jih opremili z receptom.

Za frutabele smo orehe, mandeljne in lešnike sesekljali na majhne koščke. Enako smo naredili z brusnicami, marelicami in rozinami. Na koncu je prišla na vrsto še temna čokolada. Sestavine smo temeljito zmešali ter dodali še maslo in med. Dobljeno maso smo porazdelili po pekaču in jo za 20 minut dali v pečico, da so se sestavine dobro sprijele. Ohlajeno maso smo razrezali na ploščice, ki smo jih premazali z belo čokolado.

Julija Vrečar, 6. b

Intervju

KUHATI JE TREBA Z LJUBEZNIJO

Irena Rak, naša kuharica, bo v prihodnje več časa namenila dejavnostim, ki jo prav tako veselijo kot kuhanje, a zanje ob službi do sedaj ni bilo dovolj časa. Predvsem pa se bo družila s svojimi ljubimi vnuki in tudi njim skušala privzgojiti ljubezen do poštenega dela in narave.

Kako bi se sama predstavila našim bralcem?

Sem mama, babica, žena, kmetica in kuharica.

Poznamo te kot mojstrico peke peciv. Kje dobiš navdih?

Najraje se vračam nazaj, na svoje prve izdelke, ki sem se jih naučila pripravljati v gospodinjski šoli pri sestrah v Avstriji. Rada povežem staro znanje z novim, dam starim jedem moderen pridih.

Koliko pekačev jabolčnega zavitka spečeš v šoli, kadar je za poobedek?

Nekje od osem do deset.

Vau, to je pa veliko! Si nepogrešljiva v šmihelski šoli. Katere so tvoje naloge v tej šoli?

Sem kuharica, čistilka, hišnik, zelo rada skrbim, da so na oknih cvetoče rože.

Irena Rak svoje znanje prenaša tudi na najmlajše

Kako izgleda tvoj običajen dan?

Vstanem kmalu po peti uri zjutraj, doma pripravim kakšno malenkost za kosilo, potem se mi pa že mudi v šolo v Šmihel, da še tam pospravim in skuham. Hitim, da tudi zunaj postorim, kar je potrebno, pokosim, obrežem grmovje, pograbim. Nato učencem postrežem malico in odhitim v šolo v Mozirje, kjer pomijem kupe posode in pomagam pri pripravi kosila. Ko pridem domov, skuham kosilo do konca. Kmalu zatem me že čakajo vnučki, ki potrebujejo varstvo, saj so še majhni, njihovi starši pa imajo veliko

obveznosti. Imam tudi njivo, kjer pridelujemo domačo zelenjavo. Vsega se lotim; rada ustvarjam in skrbim za domače ter dom. Vse to me sprošča.

Katere začimbe so v tvoji kuhinji nepogrešljive?

Rožmarin, česen, peteršilj, luštrek, majaron. Pripravim si tudi domačo vegeto. K obrokom vedno pripravim veliko zelenjave, saj se mi zdi, da je potem obrok uravnotežen.

Greš kdaj na kosilo v restavracijo?

Ob posebnih priložnostih, ob družinskih praznikih. Z jedmi v restavraciji sem zadovoljna, saj nisem izbirčna. Nisem pa ljubitelj morskih in kitajskih jedi. Raje imam domače meso in suhomesnate izdelke, iz katerih pripravim narezke. Zelo rada imam domače, saj vem, kakšnega izvora je.

Imaš poleg kuhanja še kakšne druge hobije?

Sodelujem v društvu kmetič, rada berem in iščem recepte po raznih revijah. Če bi imela več časa, bi rada tudi šivala. Učim se plesti nogavice, da jih bom lahko pletla v dolgih zimskih večerih. Vsak dan si vzamem čas za branje. Moja največja ljubezen pa so rože.

Ali iščeš kdaj navdih na spletu?

Tudi kdaj, če me kaj posebno zanima, vendar redko. Tudi kuharskih oddaj nimam navade gledati. Raje poiščem recept v kuharski knjigi.

Vem, da tvoji domači radi pojejo, kar skuhaš in spečeš. Kaj pa ti je pri pripravi hrane najbolj všeč?

Rada imam dobro zastavljen jedilnik in tudi lepo postreženo hrano. K dobremu obedu spada tudi priprava mize, ki mora biti barvno usklajena in lično pripravljena.

Imaš kakšen nasvet za tiste, ki bi se radi naučili kuhati?

Najpomembneje je, da kuhajo z ljubeznijo. Začnejo naj s preprostimi jedmi, nato pa znanje počasi nadgrajujejo. Četudi se v kuhinji kdaj kaj ponesreči, ne obupati. Poslušajte mame, ki imajo zagotovo vedno dober nasvet.

Kakšne cilje imaš za prihodnost? Za katere dejavnosti boš namenila več časa kot doslej?

Več bom brala in hodila v naravo. Sredi tedna bova z možem šla na kakšen izlet, v planine ali v mesto. Kadar se mi bo zazdelo. Posvetila se bom tudi izdelavi naravnih kremic iz zdravih rastlin ter svojemu vrtu. Predvsem pa se bom družila s svojimi ljubimi vnuki in tudi njim skušala privzgojiti ljubezen do poštenega dela in do narave.

Zala Acman

Domišljija ne pozna meja

DNEVNIK DOKTORJA WILLSONA

Piše se leto 2091.

Sem Brody Hofman. Star sem 29 let in po poklicu knjižničar. Delam v eni izmed največjih knjižnic na svetu, v centralni londonski knjižnici. Prejšnji teden sem na oddelku za staro literaturo naletel na zelo zanimivo knjigo. Ležala je za vsemi knjigami na polici, tako da je nihče od bralcev ni mogel niti opaziti. Po platnicah sodeč je bila stara že več kot 500 let, toda presenetila me je šele vsebina.

Na že skoraj razpadli usnjeni platnici ni bilo naslova, prav tako ne znaka, da bi tam naslov kadarkoli stal. Na prvi strani pa se je dalo naslov prav lepo razbrati. Pisalo je: »Dnevnik Dr. Willsona«, in to me je takoj pritegnilo. Knjigo sem odnesel domov in pričel z branjem.

Na prvih straneh je doktor opisal sebe, svoje delo in življenje. Kot je pisalo, se je ukvarjal s potovanjem skozi čas oziroma s potovanjem v preteklost, kar me je zelo impresioniralo. Naj bi bil prvi človek, ki je ugotovil, kako potovati hitreje kot svetloba in tako tudi prehiteti čas. Presenetil pa me je predvsem podatek, da je živel v mestu, imenovanem »The Capital«, s stolpnicami, ki so imele 100 in več nadstropij, v službo se je vozil z avtomobilom, ki je lebdel nad tlemi oziroma letel. Na mesec naj bi dobil plačo okoli »50 kreditov«, za kar se mi ni niti sanjalo, kolikšna vsota denarja je to bila. Nato pa se je začela vsebina. Zmeraj bolj sem bil presenečen, pisalo je:

»Ponedeljek, 7. oktober, leto 2125

Časovni stroj končno v celoti pripravljen na testiranje. Stotnik Brian in vojak Frank vstopata v vozilo, vsi sistemi delujejo, kot bi morali. Motor vklopljen in deluje brez večjih odstopanj, zaznavamo povišano temperaturo v svetlobnem akumulatorju, vendar nadaljujemo z vzletom. Vojaka vzletita in pričneta počasi zviševati hitrost. Trenutna hitrost okoli 150.000 km/s, kar je še občutno premalo. Pri 170.000 km/s je temperatura motorja že na nevarni stopnji, a vseeno nadaljujemo z zviševanjem hitrosti. Pri 200.000 km/s akumulator odpove, motor eksplodira in letalo strmoglavi v bližini našega mesta.«

V naslednjih nekaj poglavjih doktor opiše nadgrajevanje vozila in še dva spodletela poskusa. Seveda se že zavedam, da ta knjiga ni napisana po resničnih dogodkih, saj pred 500 leti niso imeli tako moderne tehnologije, vendar pa mi letnici 2125 in 2126 nikakor ne pustita miru, zato berem naprej.

»Sreda, 5. april, leto 2126

Naše plovilo potrebuje dva voznika, ostal pa mi je le še eden. Nihče si ne upa sestiti za volan, saj so vsi prejšnji piloti umrli med testiranjem. Odločil sem se, da bom za volan sedel sam. Vedel sem, da smo že zelo blizu, saj smo v zadnjem poskusu dosegli hitrost 297.000 km/s in že skoraj prehiteli svetlobo. Moj sovoznik oz. kopilot bo moj stari prijatelj, načelnik Brody, ki je zelo izkušen pilot, in mislim, da nama tokrat lahko uspe. Še zadnjič smo pregledali motor, akumulator in sistem hlajenja motorja ter preverili vse sisteme. Sedaj so naju z načelnikom poklicali za vstop v vozilo. Dnevnik bom vzel s seboj – če bom uničen jaz, bodo tudi vsi moji zapisi v dnevniku.«

Obrnil sem stran in tam je pisalo:

»Let je uspel, toda z načelnikom še ne veva točno, v katero leto sva pripotovala. Glede na dolžino leta mi je uspelo izračunati, da sva pristala okoli leta 1570.«

Ob tem podatku sem kar otrpnil, saj sem se zavedal, da je ta dnevnik lahko napisan povsem po resničnih dogodkih, saj se starost knjige sklada s časom njunega pristanka na Zemlji. Ves vzhičen sem bral naprej.

»Sprva sva bila zelo vesela, a kaj kmalu sva ugotovila, da se je med pristankom sfižil sistem za komunikacijo, zato svojim znanstvenikom v leto 2126 ne morem sporočiti, da je naš projekt po treh letih trdega dela končno uspel. Sistem komunikacije pa ni bil edini sistem, ki se je sfižil med letom in pristankom, tako da sva z načelnikom ujeta v letu 1570, saj se ne moreva vrniti nazaj. Kakšen teden se že trudiva, da bi letalo uspela popraviti, a se nama vedno bolj zdi, da se nama tudi po napornem delu ne bo uspelo vrniti domov, saj ljudje v tem času nimajo niti osnovnih stvari, ki bi jih potrebovala za popravilo. Zato sva se vdala v usodo in se prilagodila stilu življenja v letu 1570. Na portalu za iskanje podatkov, ki je trenutno še deloval, sem našel nekaj podatkov iz tega obdobja, ki naj bi se imenovalo »reformacija«. Ker sva za ta čas zelo izobražena, sva se oba zaposlila v knjižnici v mestu, imenovanem London. In sedaj sedim tukaj v knjižnici, berem knjige in pišem dnevnik. V teh nekaj tednih popolnega miru mi je končno uspelo ugotoviti, kako bi moralo biti moje letalo sestavljeno, da bi se lahko brez težav vrnila tudi nazaj v prihodnost oz. najino sedanjost.«

Naslednjih 50 strani nisem znal razbrati, saj so bile napisane le nekakšne formule, zapiski ter hitrosti, zato sem ta del preskočil. Sledil je še nekakšen pripis za tiste, ki bi knjigo slučajno dobili v roke.

»Tistega, ki bere to knjigo oz. dnevnik, prosim, da jo pred svojo smrtjo preda svojim potomcem in jih prosi, da naj jo ti predajo svojim potomcem. In ko bo nastopilo leto 2124, jo skušajte prinesiti Dr. Franku Willsonu, saj je od vas odvisno odkritje časovnega stroja.«

Zavedal sem se, kaj moram storiti, in zato knjigo pospravil v škatlo, na katero sem napisal letnico 2124.

33 let kasneje ...

Piše se leto 2124. Knjigo sem nesel v mesto The Capital k dr. Franku Willsonu. Ta me je sprejel še isti dan. Ko sem mu povedal za knjigo, mi sprva ni verjel. Ko pa je videl vse formule in zapiske, se je zavedel, da je to res njegov dnevnik, zato je začel od veselja kar skakati naokoli. Ni in ni se mi mogel dovolj zahvaliti, zato mi je podelil naziv »načelnik Brody«. V tistem trenutku sem se zavedel, da mi je bilo namenjeno, da prinesem dnevnik do dr. Willsona. In tako sva res odpotovala v preteklost, a tokrat sva se oba živa in zdrava vrnila domov.

Ali Ernecl, 8. a

Film

KOŠARKAR NAJ BO 2

Med krompirjevimi počitnicami sem si v kinu ogledala mladinski film Košarkar naj bo 2. Film je nadaljevanje uspešnice Košarkar naj bo, ki je bila posneta po literarnem delu Primoža Suhodolčana. V drugem delu filma glavno vlogo zopet prevzame Ranta, zdaj že odličen košarkar in kapetan ekipe Sokoli. S svojo punco Metko je najsrečnejši fant na svetu. V njegovo ekipo pride nov, vrhunski košarkar Jožko. Jožko pošteno premeša štrene, a ne bom vam izdala vsega. Na koncu so vsi prijatelji in vse se več kot dobro konča.

Ustvarjalci filma, za katerega je tudi scenarij napisal Primož Suhodolčan, so pod budnim očesom režiserja Borisa Petkoviča ustvarili res odličen celovečerni film. Zgodba me je prevzela in kar malo žal bi mi bilo, ko ga je bilo konec. Z velikim užitkom bi si ga ponovno ogledala. Priporočam ga vsem najstnikom, nadobudnim košarkarjem...

Ps: Tudi učiteljem ne bi bilo dolg čas.

Ajda Oblak, 7. a

Fotografija s spleta

Pesmi in skloni

ČOKOLADA

Moja najljubša razvada je lešnikova **ČOKOLADA**.

Najbolj me skrbi, kadar **ČOKOLADE** več ni.

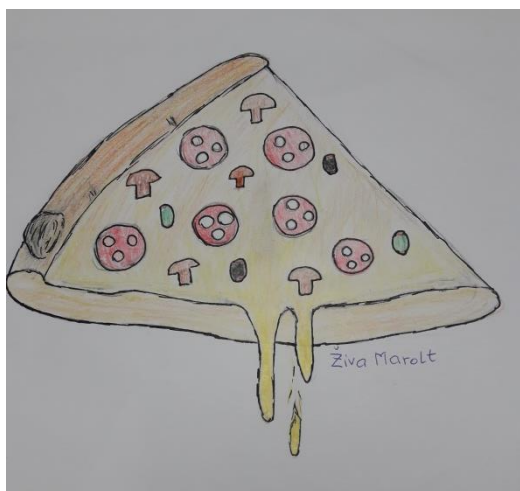
ČOKOLADI se res težko uprem,

zato **ČOKOLADO** velikokrat jem.

O **ČOKOLADI** imam še ponoči sanje,

večkrat s **ČOKOLADO** izboljšam si stanje.

Tina Marolt, 6. a

PICA

PICA je zmagovalna kraljica,

če **PICE** ni, me žalosti.

PICI ne približa se nihče, samo moja je.

PICO najraje imam, nikomur je ne dam.

Pri naši hiši se o **PICI** veliko govori,

s **PICO** v mislih vsak laže zaspi.

Živa Marolt, 6. a